SENTIMENTUL APEI

O, voluptatea liniei lunecări!
Un duh fluid, de moale unduire...
Cînd linii lungi de ritmuri-mîngîieri
Topește trupu-n val-nemărginire...

Trecere-cîntec, vînt duios, prelung!
Un sentiment ciudat, de dezlegare:
Neîncetat impuls fără-ntrebare,
Un dulce infinit ce-l simt și-ajung.

Vasile DIACONESCU

1000000 DE METRI ÎN 9 LUNI!

70,2 și 2:35,4 în probele de 100 m și, respectiv, 200 m delfin; 10 victorii internaționale și 3 titluri de campioană a României, dintre care cel mai spectaculos și mai puțin scontat, a fost realizat în disputa sprinterelor (100 m). Iată criteriile care au determinat federația de specialitate să atribuie **Agnetei Șterner** (născută la 6 februarie 1949, 1,71 m și 67 kg) titlul de **înotătoare nr. 1 a anului.**

EVOLUȚIA AGNETEI ȘTERNER LA 200 M. DELFIN

2:41,0 (1)	Gdynia (25 m)	8.02
2:41,5 (1)	Reșița (25)	23.02
2:38,8 (1)	București (33)	9.03
2:36,8 (1)	Cluj (50)	6.04
2:36,6 (1)	Praga (50)	15.04
2:43,9 (1)	București (50)	7.06
2:38,1 (1)	Bratislava (50)	10.07
2:37,6 (1)	București (50)	9.08
2:35,4 (1)	Dubrovnik (50)	24.08
2:37,1 (1)	București (50)	20.09

Pe linia unui progres constant, bazat pe o dezvoltare a forței, alăturată unei continue cizelări a elementelor delfinului, poate cel mai greu procedeu pentru o înotătoare, **Agi** — cum o numesc colegele de antrenament (clubul Steaua) — a tranșat definitiv, în acest an rivalitatea cu **Nicoleta Ștefănescu** și **Georgeta Cerbeanu**, foștele recordmane ale celor două probe, afirmîndu-se cu multă vigoare pe plan internațional. De la începutul lunii ianuarie și pînă la finele lui septembrie ea nu a cunoscut înfrîngerea într-o probă pe distanța de 200 m, pierzînd doar două „sute": prima la Bruck (Austria) în fața **Helgăi Lindner** (R. D. Germană), cea mai bună specialistă a continentului, și cea de-a doua la Balcaniadă. Pe lista celor mai bune performere europene ale anului, Șterner ocupă (la 200 m) poziția a XIII-a, dar nu trebuie omis faptul că în acest clasament ea este precedată de nu mai puțin de 8 sportive din R. D. Germană.

Carnetul de antrenament al prof. **Gh. Dimeca** ne confirmă că pentru a atinge actuala valoare, **Agi** a înotat în acest an 1 000 000 de metri (cifră care deocamdată constituie un record absolut pe plan național). Cu o ambiție ieșită din comun, ea a ales fără șovăire căile antrenamentului de mare duritate, realizînd cele mai mari satisfacții din întreaga carieră. Dar cuplul sportiv-antrenor nu pare destul de încîntat cu ce a realizat pînă în prezent și vădește ambiții superioare, care vizează un loc în finala europeană (200 m) de anul viitor. Obiectivul nu ni se pare irealizabil, dacă pe baza fondului acumulat pînă în prezent înotătoarea va lucra pentru îmbunătățirea vitezei, factor determinant pentru apropierea de marile performanțe. **(a. v.).**

Piscine sui-generis

Recent au fost comandate la șantierele navale din Marsilia un lot de 12 nave (șlep) cu o greutate de 100 de tone, o lungime de 31 de metri și o lățime de 12 metri, destinate scufundării. Mai precis ele vor fi amplasate la marginea unor plaje din dreptul cîtorva localități de pe rîul Saône și folosite ca piscine de înot. Fixarea lor în apă se va face pe piloni, iar scufundarea — cu ajutorul unor saci cu lest. Un asemenea bazin plutitor costă cu aproximativ 30 la sută mai puțin decît unul clasic.

HAT-TRICK-ul LUI MARIAN SLAVIC

După numai 4 ani de activitate competițională, caz destul de rar întîlnit în istoria înotului, *Marian Slavic* încheie sezonul 1969 cu un spectaculos hat-trick: *a devenit pentru prima dată campion național și recordman absolut în cea mai rapidă probă (100 m) de craul, a dominat cu un cap întrecerile primei Balcaniade, plecînd din piscina olimpică de la Izmir cu 5 medalii de aur și a întrunit majoritatea sufragiilor specialiștilor din țară, care l-au desemnat ca cel mai bun înotător al anului.*

Cartea sa de vizită este însă mult mai bogată, și ea îl recomandă pe ploieșteanul Slavic, aflat de patru ani în grupa de performeri a clubului Steaua, printre sportivii de frunte ai țării. Talentul și uimitoarea sa constanță (ca urmare a posibilităților superioare de recuperare după efort) i-au permis, pe parcursul întregului sezon, să îmbunătățească 3 noi recorduri naționale (55,2 la 100 m liber, după ce cu 40 de minute înainte cîștigase finala de la Izmir în 55,7, 2:02,9 la 200 m liber și 2:18,2 la 200 m mixt) și să aibă o contribuție substanțială la corectarea spectaculoasă a celor de ștafetă (4 x 100 m, 4 x 200 m liber și 4 x 100 m mixt). Ca o notă inedită se poate sublinia că toate cele 6 recorduri au fost stabilite în concursuri desfășurate peste hotare.

Craulist prin excelență, avînd o tehnică și o suplețe demne de invidiat, dar în același timp un foarte bun tetratlonist, Slavic ne-a obișnuit cu prezențe meritorii în toate concursurile la care a luat startul, elevul prof. Gh. Dimeca — ca un veritabil jolly-joker — ducînd tot greul echipei naționale în întrecerile de la Praga (meciul cu Cehoslovacia), Varșovia (Cupa Europei) sau Balcaniadă. Totodată, evoluțiile sale de la Siracusa și Kiev (de fiecare dată pe podiumul de premiere) și mediile performanțelor înregistrate pe tot parcursul anului — 56,0 la 100 m liber și 2:04,8 la 200 m liber (doar 9 curse) — îl înscriu în familia sprinterilor de bună valoare de pe continent.

CELE 15 „SUTE" ALE LUI SLAVIC

55,5 (1)	Gdynia (25 m)	7.02
55,6 (1)	Reșița (25)	22.02
57,5 (5)	Cluj (50)	3.04
56,0 (1)	Praga (50)	15.04
55,4 (șt)	Praga (50)	15.04
56,6 (1)	București (50)	17.06
55,8 (2)	Syracusa (50)	26.06
57,4 (1)	Or. Victoria (50)	20.07
55,6 (s)	Kiev (50)	4.08
55,7 (2)	Kiev (50)	5.08
56,0 (3)	Varșovia (50)	23.08
55,7 (1)	Izmir (50)	13.09
55,2 (șt)	Izmir (50)	13.09
55,7 (1)	București (50)	13.09
57,4 (1)	București (50)	4.10

(cifra din paranteza performanței = locul ocupat în concurs).

Paradoxal însă, analizînd posibilitățile lui Slavic (născut la 30 ianuarie 1946, 1,86 m și 74 kg) pentru „europenele" din anul viitor, ne gîndim în primul rînd la proba de 200 m mixt, unde șansele unei definitive consacrări par să-i surîdă cel mai mult. Departe de a se pregăti în mod special pentru tetratlon, el are deja la activ un 2:18,2, cifra cea mai apropiată (mai puțin de 5 secunde) de un record continental al vreunei probe de 200 m, care atestă incontestabile calități alături de resurse încă neexplorate. Un loc în finala de la Barcelona? Nu ar fi exclus, dar totul depinde de seriozitatea necesară în antrenamentul cotidian în mare intensitate și permanenta colaborare cu antrenorul său, acceptate de campionul țării cu aerul unui romantic visător, cuvînt ce definește extrem de sugestiv, din păcate, viziunea sa actuală despre înotul de performanță. **(a. v.).**

SĂ NU AȘTEPTĂM ANUL 2000

Dacă cenzorul roman Cato cerea cu insistență, la începutul și sfîrșitul fiecărui discurs din senat, distrugerea Cartaginei, credincios întrutotul ideii sale pînă la etatea de 85 de ani, fără a o vedea însă realizată (ea s-a produs trei ani după moartea sa!), noi cei ce răspundem de activitatea natației românești avem de asemenea o obsesie. Este vorba de *construirea unui număr cît mai mare de bazine* de înot, fie ele cît de simple. Dar pentru atingerea scopului propus, mărturisim sincer, nu vom avea răbdarea unei îndelungi așteptări și dorim a ne vedea înfăptuit visul cu mult înaintea anului 2000.

Motivele care ne determină sînt multiple și, chiar cu riscul de a nu spune ceva nou, le vom acorda importanța cuvenită.

Este un lucru bine stabilit că *înotul, ca sport de performanță, este un apanaj al pubertății și adolescenței, și de aceea marii campioni sînt mai întotdeauna niște copii.* Ajunși la vîrsta de 13—14 ani, tinerilor li se pot întui posibilități de escaladare a piramidei performanțelor, astfel că cei ce se poticnesc pe parcurs pot cu mare ușurință să aleagă un alt sport. Or, tocmai în acest lucru constă marele cîștig.

În majoritatea țărilor lumii înotul constituie o bază de plecare spre alte discipline sportive. Înotul este abordabil din cea mai fragedă copilărie, aproape îndată după naștere, și am putea afirma fără să exagerăm cîtuși de puțin că pe un copil îl poți învăța să înoate chiar înainte de a ști să meargă.

Acomodarea ființei umane cu acest element primordial al vieții, care este apa, pare cît se poate de firesc, și numai o greșită înțelegere a marilor sensuri, precum și pierderea contactului cu clarviziunea unor popoare de mare civilizație și cultură din trecut, i-au făcut pe moderni să ignore tocmai una din căile cele mai sigure de formare a unui tineret plin de sănătate și virtuți. În apă, plămînii capătă amploare și rezistență, se lărgesc umerii și spatele, vedem cum sporește energia micilor înotători.

O cale de tranziție spre stadion, prin intermediul unei pregătiri multilaterale preliminare, adecvate procesului de creștere armonioasă a ființei umane, se dovedește a fi ÎNOTUL.

Iată un adevăr care a fost bine înțeles în multe țări de pe glob. *În S.U.A., de pildă, înotul este o materie de curs practic obligatoriu din școala primară. Aceeași atenție se acordă natației școlare în U.R.S.S., R. D. Germană, R. F. a Germaniei, Suedia, Spania, iar în Franța un absolvent de liceu nu poate deveni student înainte de a trece probele de la bazin.*

Mergînd mai departe chiar, atragem atenția că funcțiunile vitale organice se fortifică prin înot, înlesnind enorm formarea individualității.

Practicarea acestui sport în mod organizat de la vîrsta preșcolară sau școlară în toate orașele, comunele și satele noastre ar duce în mod neîndoielnic la formarea unor promoții de tineri sănătoși și disciplinați, puternici și curajoși, capabili de performanțe în orice alt sport ar alege. *Acest lucru nu va fi posibil însă dacă nu ne vom uni preocupările pentru a construi cît mai multe bazine simple de înot.*

Forma organizatorică și structura administrativă a statului deschid, în zilele noastre, largi posibilități inițiativei locale. Ca urmare, în toate colțurile țării se înalță orașe și edificii noi care stîrnesc admirație prin vastitatea și frumusețea lor, prin marea lor suplețe arhitectonică. Împodobirea acestui nou peisaj edilitar prin plantarea unor piscine, tramboline sau dreptunghiuri de valuri albastre în inima lor ar răspunde în mod cert nu numai unor cerințe de ordin estetic, dar și unei necesități vitale pentru copii și tineret. Inițiativa și principala preocupare trebuie să pornească din sînul consiliilor populare care avînd largul sprijin al locuitorilor fiecărei comune, fiecărui oraș sau municipiu pot întreprinde frumoase acțiuni spre atingerea scopului propus. Cu cît vom construi și răspîndi în întreaga țară bazine cît mai simple de înot, cu atît opera noastră de continuă fortificare a tinerei generații, pe care o dorim aptă pentru marile realizări ale unei noi societăți, va avea o bază solidă, trainică, chezășie a viitoarelor succese.

C. MIHAI
C. VÎRGOLICI
din F. R. Natație

Ancheta ziarului sportul

DE CE NU ÎMPLINESC SPERANȚELE, „COPIII MINUNE"?

Deși nu sînt un specialist în materie, am urmărit cu un deosebit interes confruntarea de opinii din coloanele ziarului, și, în măsura posibilităților, voi încerca să aduc în discuție cîțiva factori care contribuie în mod direct la nerealizarea speranțelor pe care ni le făurim în jurul unor copii (nu trebuie să fie neapărat înotători) ce vădesc un talent deosebit.

Copilul, la vîrsta preșcolară sau școlară mică, are calități fizice în general uniform repartizate. Ulterior, acestea vor predomina într-o anumită măsură, ceea ce va determina pe antrenor să aleagă sportul (sau proba) de specializare.

După părerea mea, geneza insucceselor în lucrul cu copiii trebuie căutată, în această perioadă, într-o serie de greșeli care se comit:

— la selecție, cînd tipul constituțional și calitățile fizice specifice, capacitatea însușirii deprinderilor motrice sînt exploatate de timpuriu, sau — dimpotrivă — neglijate;

— la antrenamente, neînsoțite de investigațiile biologice, care pot confirma sensul și valoarea tuturor modificărilor, antrenorii avînd uneori o pregătire superficială în această direcție;

alte greșeli:

— gradul de efort nu este întotdeauna corelat grupelor de vîrstă, deși se cunoaște faptul că perioadele de dezvoltare atrag după sine perfecționarea funcțională a diferitelor organe și sisteme;

— durata de pregătire a unui sportiv, eșalonată pe mai mulți ani, este deseori accelerată printr-o greșită pregătire psihologică în care predomină dorința obținerii unor performanțe imediate, și acest lucru duce în mod implicit spre plafonare și o uzură nervoasă timpurie.

Să nu căutăm copii minune în selecție. Ei vor apare și confirma doar acolo unde talentul antrenorului, dublat de multă răbdare, va colabora în permanență cu medicina și psihologia pe un drum anevoios, dar plin de satisfacții.

Horia VISSA
Bușteni

MANOLE FLORESCU înotător de cursă lungă

Face parte din „vechea gardă" a natației. Și-a început activitatea sportivă prin 1925, pe cînd era în liceu. Apoi, student fiind (la Conservator, clasa prof. I. Prunner), unde putea activa decît la clubul „Sportul studențesc"? Acolo a jucat și în echipa de rugby și — cum era obiceiul — ca orice rugbyst, a practicat, iarna, hocheiul.

Apa a rămas, însă, marea chemare.

CAMPION NAȚIONAL ȘI RECORDMAN

A concurat în probe de 400, 800 și 1 500 metri. Dintre toate, i-a plăcut îndeosebi cea de 1 500 m în care se simțea mai... în apele lui. La această probă a cucerit titlul de campion (nu numai o dată) și a corectat recordul de mai multe ori.

Începînd din 1929, cînd s-a deschis ștrandul Kiseleff (azi ștrandul Tineretului) natația a cucerit noi adepți, cunoscînd o anumită dezvoltare. Dar bazinul se dovedea prea... strîmt pentru tînărul înotător Emanoil Florescu, căruia îi plăceau peisajul, largul apelor, valurile, adierile de vînt și malurile înverzite, de pe care sălciile își moaie crengile în unde...

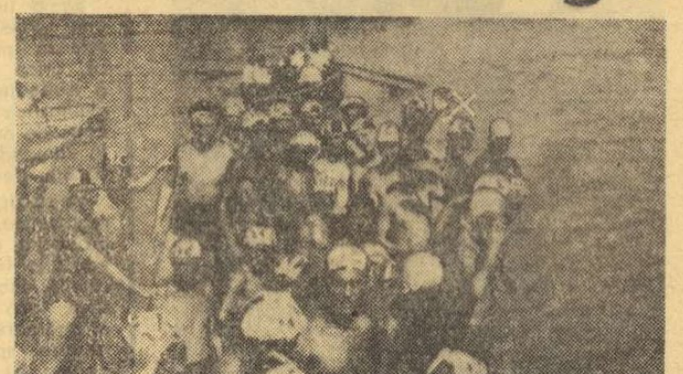

Imaginea, dintr-o colecție personală, vă prezintă un grup al participanților la cursa de mare fond pe Dunăre, Brăila—Galați, din 1926, în dreptul semnului (x) — tînărul (pe vremea aceea) Manole Florescu, reprezentînd culorile Sportului studențesc

ÎNOTĂTOR DE CURSĂ LUNGĂ

Între cele două războaie, se desfășura o probă tradițională, de mare amploare: Brăila — Galați, 20 km. La startul ei se aliniau peste 100 de concurenți, reprezentînd crema „acvaticilor" din diferite centre din țară și, bineînțeles, din porturile dunărene. Ani de-a rîndul a fost protagonist, înscriindu-și de cîteva ori numele în palmaresul dificilei întreceri; ca și în al altora, tot de amploare. De pildă, cursele de la Oltenița (5 km), Călărași (13 km), Măcin — Ghecet (11 km), Giurgiu (10 km) etc.

Veșnici de culoar la bazin sau adversari pe Dunăre i-au fost: constănțeanul I. Spînu, avocatul brăilean Băncilă, actorul Mircea Șeptilici (unul dintre elevii săi), frații Mititelu și mulți alții.

Ultima oară a cîștigat cursa Brăila — Galați în 1939.

SUB CUPOLA ATENEULUI

Era și explicabil ca pe tînărul Emanoil Florescu — Manole, cum îl spuneau toți — fire sensibilă, cu înclinări spre frumos, spre artă — să-l atragă mai mult disputa sportivă (indiscutabil mai... complicată decît una în bazin) din mijlocul naturii; lupta în imensitatea de apă a bătrînului Dunăriu. În acest sens, jovialul arbitru și antrenor, Nea Manole, ne face mărturisiri.

„Valurile pe care le întîmpinam pe Dunăre, îmi dădeau impresia unei tulburătoare simfonii de Beethoven sau Brahms. Cred că și faimosul Johann Strauss, ca și reputatul nostru compatriot Ivanovici, au auzit cîndva această muzică, pe care au redat-o — fiecare în maniera cunoscută — atunci cînd au creat nepieritoare pagini de muzică. Cert este — subliniază fostul campion național — că muzica îmi plăcea mult, foarte mult".

Dragostea pentru muzică a moștenit-o de la tatăl său, care cînta la diferite instrumente și i-a îndrumat pașii în acest sens. Emanoil Florescu a studiat vioara și clarinetul manifestînd însă o afinitate deosebită pentru contrabas (preferat, de altfel, și de Florescu-tatăl).

Datorită calităților deosebite pe care le vădea, a fost angajat încă din timpul conservatorului (pe care l-a absolvit în 1930), în orchestra „Filarmonica Română", care, pe atunci, a susținut, ani de-a rîndul, și spectacolele Operei Române. În cadrul „Filarmonicii" a slujit, ca solist instrumentist (contrabas), mai bine de trei decenii.

Considerăm potrivit să notăm că regretatul maestru al baghetei, George Georgescu, era un adept al natației. În 1933, a oferit la un important concurs o cupă (care-i purta numele) cîștigată de înotătorii de la „Sportul studențesc", printre care se afla, ați bănuit, și interlocutorul nostru.

MANOLE FLORESCU REDIVIVUS

1949... Se relua cursa Brăila — Galați, după o pauză îndelungată. Florescu nu mai apăruse în concursuri de mult timp. Ziarele îl dădeau totuși mare favorit. A reluat cu rîvnă antrenamentul. Rezultatul? S-a clasat al treilea, depășind categoric o pleiadă de concurenți din generația tînără. (Cursa fusese cîștigată de clujeanul Iordache Gavrilă). „Nea Manole" a mai concurat doi, trei ani și, apoi, a spus adio pistei de apă.

Dar, numai performanțelor; căci, ca antrenor, nu pregetă nici azi să facă lungi turnee prin țară, îndrumînd diferite centre de natație.

Emil IENCEC

Păreri ale cititorilor

Pe adresa redacției ne-a sosit zilele trecute o scrisoare din partea tov. **Petre Moșescu**, fost instructor federal al F. R. Natație. Din rîndurile ei se desprinde o idee interesantă, care merită a fi reținută:

Am urmărit cu multă atenție în ultima vreme campania dusă de ziarul SPORTUL pentru ca tot mai mulți școlari de pe întreg cuprinsul țării să poată deprinde tainele înotului, acest sport minunat, dătător de sănătate și vigoare. Și nu de puține ori mi-am reamintit de numeroasele mele încercări, de pe vremea cînd lucram ca activist al F. R. Natație, pentru a extinde practicarea înotului în toate școlile.

Astăzi sînt convins că posibilitățile de realizare a ceea ce în urmă cu cîteva decenii părea doar un vis sînt infinit mai mari. Peste tot apar orașe noi, clădiri splendide în care școlarii iau contact cu abecedarul și se pregătesc apoi pentru a deveni cetățeni folositori patriei noastre. Iată de ce nu mi se pare de loc irealizabilă o inițiativă care ar prevedea construirea în curtea fiecărei școli a unui bazin de dimensiuni reduse 20/10 m cu o adîncime de 120 cm. Aceste piscine ar putea fi folosite cu maximum de eficiență în timpul vacanței de vară, cînd, cu ajutorul unor instructori specializați, toți copiii școlii ar putea să învețe ÎNOTUL".

1000 DE ELEVI ÎNTR-O ȘTAFETĂ

Liceul Saint-Charles din Marsilia a organizat recent o pasionantă ștafetă de înot 1 000 x 25 de metri, la care au luat parte elevi de toate vîrstele din prima și pînă la a 12-a clasă. Au fost premiați, cu această ocazie, cei mai rapizi înotători din fiecare an școlar, precum și clasele care au mobilizat cel mai mare număr de participanți.

FILE DIN ISTORIA ÎNOTULUI ROMÂNESC (V)

Anul 1928 a adus o undă luminoasă în activitatea natației bucureștene. A luat ființă Clubul Nautic, iar numărul concursurilor oficiale — al căror program, cuprinzînd probe clasice de înot și sărituri de la trambulină, a fost publicat cu trei luni înaintea deschiderii sezonului — s-a triplat. Regulamentele condiționau participarea unui sportiv de legitimarea sa în cadrul unui club afiliat, și acest lucru a provocat o avalanșă de noi secții la T.C.R., Inainte, Viitorul, A.G.E.R. sau Olimpia. Mai poate fi consemnată și prezența la întreceri (în afară de concurs) a campionului german Werner Bork, care avea să creeze o adevărată școală de craul în Capitală.

● În același an, la Cluj, va lua ființă secția de înot a clubului Universitatea, avînd autentice talente în frații Giurgiu și Boitor. Iar la Tg. Mureș se organizează pentru prima dată campionate naționale ale juniorilor (Giurgiu II 50 m liber în 32,1, Giurgiu III 200 m bras în 3:21,0, Schonberger 100 m spate în 1:30,0).

● Începutul sezonului următor este marcat de inaugurarea cu mult fast (la 7 iulie 1929) a ștrandului de la șosea (astăzi Ștrandul Tineretului) cu un bazin a cărui lungime avea 100 m. Ulterior, piscina a suferit modificări practice, care au dus la apariția bazinelor de 50 m, de 25 m, de sărituri, precum și a celor care actualmente servesc la inițiere. Lucrul cel mai interesant de subliniat constă în faptul că intrarea sportivilor era gratuită, aceștia obținînd mult visata posibilitate de a se antrena zilnic. Ca urmare, într-o serie de concursuri dotate cu diverse trofee (Cupa Strand, Cupa Bălcescu, Cupa T.C.R.) tabela de recorduri a suferit continuu modificări.

● Un prim concurs organizat între selecționatele orașelor București și Cluj este cîștigat de oaspeți cu 54—23. Meciul de polo dintre formațiile respective a luat sfîrșit cu victoria categorică (7—0) a clujenilor.

● Pentru a doua oară consecutiv, Clujul are cinstea de a organiza campionatele naționale de seniori, care se soldează cu 5 noi recorduri. Majoritatea medaliilor de campioni au poposit la Oradea, Tg. Mureș și în vitrina clubului Universitatea.

● Pe Dunăre aceeași activitate intensă: obișnuitul maraton Brăila — Galați, cîștigat de consacratul N. Băncilă, Cupa Oprișanu care a consfințit succesul bucureșteanului E. Florescu, concursul organizat de Cercul atletic din Călărași, la care au asistat 2000 de spectatori etc. Să recunoaștem, inițiativa nu lipsea în acele vremuri dunărenilor... (a.v.).

...Și cînd avem, nu știm să folosim

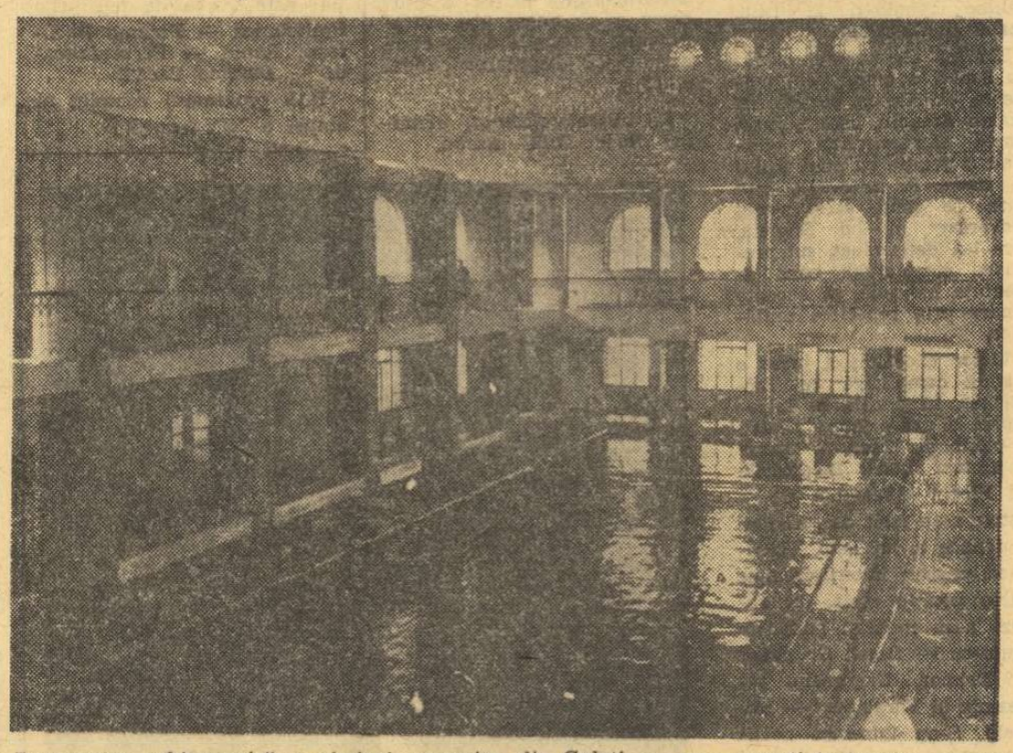

Frumusețea arhitectonică a piscinei acoperite din Galați, pe care o aveți în imagine, constituie în permanență o invitație la înot. Din păcate, ecourile ei pătrund cu mare greutate în școlile din oraș, bazinul rămînînd ore întregi nefolosit (sau prea puțin solicitat).

SPORTUL magazin